

словие. Защото Латинитѣ *Лунасъ* наричале вълчицитѣ отъ самитѣ звѣрове, и отъ женитѣ *тоже* наричале ония жени, които сж имале раслабенъ животъ; и че таквазъ била жената на Фавстула, на име Акка Ларентия, която била кърмачката на дѣтенцета. Прочее, на тази жена Римлянитѣ жъртвувале, и свещеникътъ на Марса, богътъ на войната ежегодно на мѣсець Априль правель възлияния, за това и празникътъ се наричалъ *Ларентийски празникъ*.

§ 5. Римлянитѣ почитале и друга Ларентия по слѣдоющата причина:

Види се храмоназительтъ на Херкулеса, като му дотегнало отъ безъ работа, прѣдложилъ на богътъ да играе съ него на заръ, и казалъ въ себе си; ако побѣди, да получи нѣщо добро отъ богътъ, а въ противенъ случай, да принесе на богътъ една трапеза пълна съ разни хубави ястия и една прѣкрасна жена за да се успокои. Тѣй щото хвърлилъ зарътъ, единийтъ за богътъ а другийтъ за себе си, и по злощастие паднало му се че билъ побѣденъ. Тогазъ за да устои на думата си, приготвилъ прѣкрасна вечеринка за богътъ, условилъ хубавицата Ларентия, която не била още заблѣжителна, и я поканилъ на угощение у храмътъ; слѣдъ венчко послалъ ѝ у храмътъ едно легло, и я затворилъ ужъ да се вѣнчае съ богътъ. И нѣкон казвале, че богътъ дошелъ при нея, и ѝ заръчалъ сутрента рано да отиде на пазарътъ, и слѣдъ като поздрави първото лице, което щела да срѣщне, да свърже съ него приятелство. Немедленно Ларентия